

Wanita dalam Gereja: Satu Tinjauan Alkitabiah

F. F. Bruce

F. F. Bruce · terjemahan Jerman oleh Hans-Jörg Ronsdorf · April 2021 · disemak semula pada Oktober 2026

“Women in the Church: A Biblical Survey”, Christian Brethren Review 33 (1982): 7-14.

Tentang tokoh ini: Frederick Fyvie Bruce, lebih dikenali sebagai **F. F. Bruce** (lahir 12 Oktober 1910 di Elgin, Scotland; meninggal 11 September 1990 di Buxton, Derbyshire, England), ialah seorang ahli teologi evangelikal berbangsa Scotland. Seseengah penulis menyifatkan beliau sebagai salah seorang sarjana Perjanjian Baru yang paling berpengaruh dalam teologi British abad ke-20.

Bruce ialah anak kepada seorang penginjil gerakan Brethren dan sepanjang hayatnya menjadi ahli aktif Open Brethren (Brethren Terbuka), walaupun beliau tidak menerima dispensasionalisme yang menjadi sebahagian daripada ajaran gerakan Brethren.

Pada tahun 1959 beliau menjadi Profesor John Rylands dalam bidang Kritikan dan Eksegesis Alkitab di Universiti Manchester. Dalam jawatan ini beliau menyelia lebih banyak disertasi dalam pengajian Alkitab berbanding mana-mana profesor lain dalam generasinya. Beliau dikatakan mempunyai pengetahuan Alkitab yang amat luas; para pelajar melaporkan bahawa dalam kuliah beliau memetik teks asal Ibrani dan Yunani serta beberapa terjemahan Alkitab bahasa Inggeris daripada ingatan.

Dari segi pendirian peribadi, beliau dikenali sebagai seorang evangelikal. Beliau seorang penyokong bersemangat gerakan pelajar evangelikal InterVarsity dan selama lebih 20 tahun (1956–78) menjadi editor penyumbang bagi Christianity Today.

Berbeza dengan kebanyakan golongan evangelikal sezamannya, beliau – berdasarkan tafsirannya terhadap surat-surat Paulus – merupakan seorang pejuang yang tegas bagi hak sama rata wanita dalam pelayanan gereja.

Dalam bahasa Jerman tidak banyak karya beliau diterbitkan. Yang paling terkenal pada zaman muda saya ialah “Die Glaubwürdigkeit der Schriften des Neuen Testaments”, 1976. Sesiapa yang berminat dengan terbitan berbahasa Jerman boleh mencarinya di kedai buku terpakai ini:

“F. F. Bruce” – Bücher gebraucht, antiquarisch & neu kaufen (booklooker.de)

Catatan Pendahuluan

Fenomena keterikatan budaya dan penyesuaian yang berkaitan dengannya berulang kali digambarkan dalam Alkitab sendiri. Kita melihat kaum nomad Israel berpindah dari padang gurun ke dalam kehidupan pertanian yang menetap di Kanaan; kita melihat bagaimana ekonomi pertanian ini memberi laluan kepada ekonomi bandar yang berorientasikan perdagangan di bawah pemerintahan beraja. Dengan segala penyalahgunaan yang dikecam oleh nabi-nabi besar Israel. Kita melihat penyesuaian selepas zaman pembuangan kepada kehidupan sebagai sebahagian daripada sebuah empayar yang besar dan teratur – mula-mula Parsi, kemudian Helenistik, kemudian Rom. Malah dalam batas (masa) Perjanjian Baru yang sempit, kita melihat bagaimana Injil dipindahkan daripada acuan Yahudi dan Palestinnya ke dalam persekitaran bukan Yahudi di dunia Mediterranean. Dalam hal ini, cara Yohanes amat menonjol. Sambil memelihara Injil Kristus yang asal, beliau menyatakan kesahihannya yang kekal

dan sejagat dalam gaya bahasa baharu kepada khalayak yang jauh berbeza daripada khalayak yang mula-mula menerimanya.

Salah satu kebimbangan utama ahli Taurat dan orang Farisi pada zaman Tuhan kita ialah menerapkan satu kod undang-undang kepada orang sezaman mereka, sedangkan kod itu pada asalnya diberikan dalam bentuk kehidupan yang sama sekali berbeza. Hukum Sabat, sebagai contoh, dirumuskan untuk ekonomi penggembalaan atau pertanian yang sederhana, di mana “kerja” ialah suatu konsep yang jelas difahami. Tetapi apakah jenis aktiviti yang termasuk di bawah larangan “kerja” dalam keadaan yang lebih kompleks pada permulaan era Kristian? Ahli-ahli Taurat melihat bahawa satu definisi terperinci diperlukan untuk memberi panduan yang jelas kepada orang ramai: Dalam salah satu aliran mereka, tiga puluh sembilan kategori “kerja” ditetapkan, dan kesemuanya dilarang pada hari Sabat.

Itu satu cara untuk menangani masalah keterikatan budaya; jalan Yesus berbeza. Baginda memilih untuk kembali kepada prinsip-prinsip asas: Setiap jenis tindakan yang memajukan tujuan asal perintah itu menggenapinya; setiap jenis tindakan yang menghalang tujuan asal itu melanggarnya. Tetapi terpulang kepada manusia sendiri untuk memutuskan tindakan mana yang memajukan tujuan asal dan tindakan mana yang menghalangnya: Baginda tidak mahu membuat peraturan yang terperinci.

Kitab-kitab Injil menunjukkan perbezaan antara jalan ahli Taurat dan jalan Yesus dalam memperlakukan Perjanjian Lama. Sejarah gereja selepas itu, hingga ke generasi kita sendiri, menunjukkan perbezaan yang sama dalam memperlakukan Perjanjian Baru dan dalam pelbagai usaha untuk menerapkan prinsip-prinsipnya kepada keadaan yang berubah-ubah. Undang-undang gereja, sama ada dinamakan demikian secara jelas atau tidak, ialah contoh jalan ahli Taurat – tradisi nenek moyang.

Keterikatan budaya memang perlu diambil kira apabila mesej Perjanjian Baru yang kekal itu mendapat perhatian praktikal kita hari ini. Keadaan setempat dan terikat masa ketika mesej ini mula-mula disampaikan mesti diambil kira jika kita hendak mengenali apa sebenarnya mesejnya yang kekal. Lebih-lebih lagi jika kita mahu belajar bagaimana menerapkannya semula dalam keadaan setempat dan terikat masa budaya kita sendiri.

Bagi mubaligh yang membawa Injil ke negeri-negeri yang tradisinya berbeza daripada tradisi mereka sendiri, kita menganggap hal ini sesuatu yang biasa. Walaupun dengan rangkaian kita yang serta-merta dan sedunia, kejutan budaya tetap satu realiti – realiti yang berlaku dalam kedua-dua arah. Marilah kita juga menganggap bahawa kesedaran yang peka terhadap budaya-budaya tempat kitab-kitab Injil dan surat-surat itu mula-mula muncul akan membantu kita memahami dokumen-dokumen ini dalam latar mereka sendiri. Supaya kemudian kita juga dapat memperoleh manfaat daripadanya dalam lingkungan kehidupan kita sendiri.

I. DALAM PENCIPTAAN

Ajaran asas kisah-kisah penciptaan ialah bahawa Allah, ketika Dia mencipta manusia (Adam) menurut gambar-Nya, mencipta mereka lelaki dan perempuan (Kejadian 1:27).

Dalam kisah Kejadian 1 tidak timbul soal keutamaan, apatah lagi keunggulan. Dalam Kejadian 2 perempuan dibentuk (dari segi masa) selepas lelaki, untuk menjadi “penolong yang sepadan dengannya” – bukan, seperti yang diungkapkan oleh seorang penafsir kemudian, “dia (lelaki) untuk Allah semata-mata, dia (perempuan) untuk Allah di dalam lelaki”. Keutamaan (dari segi masa) lelaki dalam kisah penciptaan ini tidak bermakna keunggulannya. Sebarang dakwaan ke arah itu boleh

dijawab dengan hujah balas bahawa yang terakhir dicipta itulah mahkota karya penciptaan – tetapi kedua-dua hujah itu tidak membawa kita ke mana-mana.

II. DALAM KEJATUHAN

Dalam kisah Kejatuhan manusia, bukan dalam kisah-kisah penciptaan, keunggulan satu jantina atas jantina yang lain disebut buat pertama kali. Dan di sini ia bukan keunggulan yang wujud secara semula jadi, tetapi keunggulan yang dijalankan dengan kekerasan. Kata-kata Pencipta kepada Hawa, “Engkau akan berahi kepada suamimu, dan dia akan berkuasa atas engkau” (Kejadian 3:16), bermaksud bahawa dalam keadaan manusia yang berdosa, lelaki mengeksploitasi keinginan semula jadi wanita terhadapnya untuk menguasai dan menundukkannya. ***Penundukan wanita sesungguhnya ialah gejala sifat lelaki yang telah jatuh.***

Jika karya Kristus merangkumi mengatasi akibat-akibat Kejatuhan, maka kesan karya-Nya bagi pembebasan wanita adalah jelas.

III. DALAM CIPTAAN BAHARU

(a) Sikap dan ajaran Yesus

Yesus dilahirkan ke dalam budaya yang didominasi lelaki. Sebahagian andaian asas budaya itu dirongrong-Nya secara senyap dan tidak langsung. Cara-Nya menangani soal perceraian, contohnya, bukan sahaja menggambarkan rayuan-Nya yang berterusan kepada prinsip-prinsip asas; kesan praktikalnya yang paling penting ialah memulihkan ketidakseimbangan yang amat merugikan wanita. Murid-murid lelaki-Nya serta-merta menyedari hal ini, seperti yang ditunjukkan oleh reaksi mereka. “Jika seorang lelaki sama sekali tidak boleh menceraikan isterinya”, kata mereka, “lebih baik tidak berkahwin” (Matius 19:10).

Daripada fakta bahawa kesemua dua belas rasul yang asal adalah lelaki, kadang-kadang kesimpulan yang tidak wajar telah dibuat. Tetapi sebenarnya murid-murid lelaki Tuhan kita kelihatan menyedihkan berbanding murid-murid wanita-Nya, terutamanya pada saat-saat terakhir-Nya; dan kepada wanitalah Dia mula-mula mempercayakan keistimewaan untuk menyampaikan berita kebangkitan-Nya.

Dia melayan wanita dengan wajar dan tanpa rasa kekok sebagai pribadi yang sebenar. Dia menyampaikan ajaran-Nya kepada telinga dan hati Maria dari Betania yang penuh perhatian, sementara kepada seorang wanita Samaria pula Dia menyatakan hakikat penyembahan yang sejati. Murid-murid-Nya, yang mendapati Dia demikian di tepi perigi, terkejut bahawa Dia bercakap dengan seorang wanita: Bagi seorang guru agama, perkara seperti itu paling baik membuang masa dan paling buruk satu bahaya rohani.

(b) Sikap dan ajaran Paulus

Dalam banyak rujukan Paulus kepada rakan-rakan sekerjanya, sama ada lelaki atau wanita, ***tidak ada perbezaan dalam pelayanan atau kedudukan yang dibayangkan.*** Antara rakan sekerja wanita, kita teringat kepada Febe, diaken (bukan “diakones”!) jemaat di Kengkrea (Roma 16:1-2), yang melalui penghantaran surat Roma dengan selamat telah memberikan perkhidmatan yang tidak ternilai kepada gereja sejagat. Dan kepada Euodia dan Sintikhe dari Filipi, yang dipuji oleh Paulus sebagai wanita yang bekerja bahu-membahu dengannya dalam Injil, bersama Klemens dan yang lain (Filipi 4:3). Paulus

menggunakan gelaran “rasul” dengan lebih luas daripada Lukas, dan mungkin juga beliau memasukkan sekurang-kurangnya seorang wanita dalam kalangan mereka, jika orang yang disebut bersama Andronikus dalam Roma 16:7 ialah Yunia, seorang wanita (seperti yang difahami oleh Krisostomus), dan bukan Yunias, seorang lelaki.

Dari sudut pendidikan Paulus, beliau menyatakan satu gagasan yang revolusioner apabila beliau menegaskan bahawa “dalam Kristus Yesus ... tidak ada orang Yahudi atau orang Yunani, hamba atau orang merdeka, lelaki atau perempuan” (Galatia 3:28). Pada zamannya, doa pagi Yahudi barangkali sudah mengandungi bahagian di mana lelaki yang saleh bersyukur kepada Allah kerana dijadikan seorang Yahudi dan bukan orang bukan Yahudi, orang merdeka dan bukan hamba, lelaki dan bukan perempuan. Ketiga-tiga keistimewaan ini dengan itu dihapuskan: Betapa nyata pun keistimewaan itu dalam agama Yahudi pada zaman Paulus – di dalam Kristus semuanya dimansuhkan. Dalam agama Yahudi hanya kaum lelaki yang menerima meterai perjanjian dengan Abraham yang kelihatan pada tubuh mereka; salah satu akibat Injil Paulus yang bebas daripada sunat ialah bahawa setiap keistimewaan keagamaan seperti itu bagi lelaki berbanding wanita dimansuhkan. Hingga hari ini, dalam kalangan Yahudi ortodoks, kuorum bagi sebuah jemaah saumaah ialah sepuluh lelaki merdeka; jika sepuluh lelaki tidak hadir, ibadat tidak boleh dimulakan. (Kebetulan, kita patut bersyukur kerana bagi perhimpunan Kristian kita mempunyai bilangan “dua atau tiga” yang kurang ketat, tanpa disebut sama ada mereka lelaki atau wanita.) Paulus sebaliknya mengharapkan wanita Kristian memainkan peranan yang bertanggungjawab dalam perhimpunan jemaat. Dan apabila beliau, kerana prihatin terhadap ketenteraman awam, meminta mereka menudungi kepala mereka ketika berdoa atau bernubuat, ***tudung itu ialah tanda kuasa mereka untuk menggunakan kebebasan Kristian mereka dengan cara ini – dan bukan tanda bahawa orang lain mempunyai kuasa atas mereka.***

Tiada apa yang dikatakan Paulus di tempat lain tentang penglibatan wanita dalam kebaktian boleh difahami dalam erti yang bercanggah dengan pernyataan-pernyataan prinsip ini. Hal ini berlaku bagi sekatan yang kelihatan ke atas kebebasan awam mereka dalam 1 Korintus 14:34 (“wanita hendaklah berdiam diri dalam jemaat”) dan 1 Timotius 2:11 (“seorang wanita hendaklah belajar dengan tenang dan dalam segala ketundukan”). Persoalan kritis memang telah dibangkitkan tentang teks 1 Korintus 14:34-35 (yang oleh tradisi “Barat” diletakkan selepas ayat 40) atau tentang kepengarangan langsung surat-surat Pastoral. Bukti yang ada tidak mencukupi untuk mengeluarkan 1 Korintus 14:34-35 daripada teks yang sahih; larangan yang dinyatakan dalam ayat-ayat ini merujuk kepada mengemukakan soalan yang membayangkan penilaian terhadap ucapan nubuat (sekurang-kurangnya itulah yang dibayangkan oleh konteksnya). Mengenai surat-surat Pastoral, kita telah menerimanya sebagai Kitab Suci kanonik, dan hal ini juga berlaku bagi 1 Timotius 2:9-15. Saya cenderung bersetuju dengan Krisostomus, yang membaca Perjanjian Baru Yunani dalam bahasa ibundanya, bahawa dalam 1 Timotius 2:9-10 terdapat satu arahan (yang mengembangkan ajaran 1 Korintus 11:2-16) supaya pakaian dan tingkah laku wanita adalah wajar apabila mereka mengambil bahagian dalam doa awam. Namun dalam ayat 11 dan 12 pasal ini, wanita dengan jelas tidak diberi izin untuk mengajar atau memerintah. Kaitan kedua-dua hujah itu – (a) bahawa Adam dicipta sebelum Hawa dan (b) bahawa Hawa benar-benar diperdaya, sedangkan Adam tahu apa yang dilakukannya ketika melanggar perintah ilahi – tidak serta-merta jelas. Saya tidak begitu senang dengan tesis bahawa yang pertama itu merupakan contoh awal prinsip hak anak sulung, yang mengiktiraf hak-hak istimewa anak sulung.

Eksegesis berusaha menentukan makna teks dalam latar asalnya. Tetapi apabila eksegesis telah selesai melakukan kerjanya, penerapan teks kita harus mengelak daripada memperlakukan Perjanjian Baru sebagai sebuah buku peraturan. Apabila kita menerapkan teks Perjanjian Baru kepada keadaan kita

sendiri, kita tidak perlu memperlakukannya sebagaimana ahli-ahli Taurat pada zaman Tuhan kita memperlakukan Perjanjian Lama. ***Kita tidak sepatutnya menjadikan apa yang dimaksudkan sebagai panduan bagi orang percaya dalam satu keadaan tertentu sebagai hukum yang mengikat sepanjang zaman.***¹ (Umumnya diakui bahawa peraturan mengenai balu-baluk, yang terdapat kemudian dalam surat 1 Timotius, tidak perlu dilaksanakan secara harfiah hari ini, walaupun prinsip asasnya masih perlu dipatuhi.) ***Satu paradoks yang ironis apabila Paulus, yang begitu bersungguh-sungguh untuk membebaskan orang yang bertaubat melalui pelayanannya daripada perhambaan hukum Taurat, dijadikan pembuat undang-undang bagi generasi kemudian. Kebebasan Roh, yang dalam satu keadaan tertentu dapat dipelihara melalui beberapa garis panduan, mungkin memerlukan cara bertindak yang lain dalam keadaan yang baharu.***

Tentu sahaja timbul persoalan: Dengan kriteria apakah kita dapat membezakan dengan pasti antara unsur-unsur dalam surat-surat rasuli yang sah secara setempat dan sementara, dan unsur-unsur yang sah secara sejagat dan kekal? Persoalan ini terlalu besar untuk dibincangkan secara terperinci di sini. ***Namun, berkenaan tulisan-tulisan Paulus, satu pedoman yang boleh dipercayai diberikan oleh penekanannya yang bersemangat pada kebebasan – kebebasan sejati yang bertentangan dengan perhambaan rohani di satu pihak dan kelonggaran moral di pihak yang lain. Pedoman itu berbunyi: Apa sahaja dalam ajaran Paulus yang memajukan kebebasan sejati adalah sah secara sejagat dan kekal;*** apa sahaja yang kelihatan menyekat kebebasan sejati berkaitan dengan keadaan setempat dan sementara. (Sebagai contoh, untuk beralih kepada bidang lain, sekatan terhadap kebebasan seorang Kristian dalam soal makanan ditentukan oleh masyarakat di mana dia berada pada masa itu; dan sekatan itu sendiri pun merupakan ungkapan prinsip yang lebih tinggi, iaitu sentiasa mengambil kira kebaikan orang lain.)

Satu rayuan kepada prinsip-prinsip asas dalam penerapan Perjanjian Baru kita mungkin menuntut pengakuan bahawa apabila Roh, menurut kehendak-Nya yang berdaulat, mengurniakan karunia yang berbeza kepada orang percaya secara individu, karunia-karunia ini dimaksudkan untuk digunakan demi kebaikan seluruh jemaat. Jika Dia jelas menahan karunia mengajar atau memimpin daripada wanita Kristian, maka kita harus menerimanya sebagai bukti kehendak-Nya (1 Korintus 12:11). ***Tetapi pengalaman menunjukkan bahawa Dia mengurniakan karunia-karunia ini dan karunia lain dengan “penghargaan yang tidak membeza-bezakan” kepada lelaki dan wanita sama sahaja – tentunya tidak kepada semua wanita, dan begitu juga tidak kepada semua lelaki. Oleh itu, tidak memuaskan untuk berpuas hati dengan jalan tengah atau kompromi dalam soal pelayanan wanita ini, di mana mereka dibenarkan berdoa dan bernubuat, tetapi tidak dibenarkan mengajar atau memimpin.***

Izinkan saya menambah bahawa rayuan kepada prinsip-prinsip asas ini dalam penerapan Perjanjian Baru kita menuntut supaya tiada apa-apa dilakukan yang membahayakan kesatuan sesebuah gereja setempat. Mereka yang memahami Kitab Suci sebagaimana yang dibayangkan dalam tulisan ini hendaklah mempunyai kebebasan untuk menafsirkannya demikian. Tetapi mereka tidak sepatutnya memaksa kelajuan atau cuba memaksakan pemahaman mereka tentang Kitab Suci sehingga pemahaman ini diterima secara umum dalam jemaat. Dan apabila hal itu berlaku, tidak perlu lagi memaksakannya.

IV. KEIMAMATAN WANITA

Perdebatan baru-baru ini tentang penerimaan wanita ke dalam jawatan imam dalam Gereja England dan persekutuan-persekutuan yang serupa sebahagian besarnya berpunca daripada satu pandangan

tentang keimamatan Kristian yang tidak kita kongsi. Dalam perdebatan ini, ramai yang dengan terus terang mengakui bahawa wanita dalam gereja boleh menjalankan hampir semua jawatan yang dijalankan oleh seorang pastor gereja bebas. Satu-satunya perkara yang tidak boleh dilakukan oleh seorang wanita ialah merayakan Ekaristi.

Konsep keimamatan yang tersirat dalam pendirian sedemikian ialah konsep suatu golongan yang terasing, di mana lelaki-lelaki tertentu yang terpilih ditahbiskan secara khidmat. Pengecualian wanita daripada pentahbisan ini dipertahankan dengan pelbagai hujah, sesetengahnya kurang meyakinkan berbanding yang lain. Tanpa kehadiran dan tindakan seorang imam yang ditahbiskan sedemikian, demikian didakwa, sesuatu kebaktian Perjamuan Kudus adalah tidak teratur, jika tidak pun tidak sah.

Nah, kita mungkin berkata bahawa ini persoalan yang tidak menyentuh kita: Kita percaya kepada keimamatan semua orang percaya; kita tidak mengiktiraf satu golongan imam yang terhad. Jadi, adakah wajar jika dalam salah satu kebaktian Perjamuan Kudus kita seorang wanita mengucapkan syukur untuk roti dan memecahkannya sebelum diedarkan kepada jemaat? Saya mengesyaki bahawa sesetengah saudara kita – mungkin dengan berat hati – lebih rela membenarkan seorang wanita melakukan apa sahaja yang lain daripada ini. (Saya memohon maaf jika saya berlaku tidak adil kepada mereka; tetapi itulah tanggapan yang kadang-kadang saya dapati.) Tetapi mengapa? Pengucapan syukur dan pemecahan roti sebagai persediaan di meja itu hanya merupakan tindakan keimamatan sejauh orang yang melakukannya bertindak sebagai wakil orang percaya lain yang hadir di situ, yang menjalankan keimamatan bersama mereka. Tetapi bukan sebagai wakil Kristus, yang benar-benar hadir di meja-Nya dan tidak memerlukan sesiapa untuk mewakili-Nya. Mengapa seorang wanita Kristian, yang turut berkongsi keimamatan bersama kita, tidak boleh melakukan tindakan perwakilan sedemikian bagi pihak saudara-saudari seiman sama seperti seorang lelaki Kristian? ***Ini bukan soalan retorik; saya ingin mendapat jawapan yang alkitabiah.***

Di beberapa persidangan wanita kita, demikian dilaporkan kepada saya, wanita mengendalikan setiap bahagian lain program dengan sangat cekap; tetapi untuk kebaktian Perjamuan Kudus dianggap wajar untuk menjemput seorang dua lelaki “alibi” untuk memimpinnya. Ini bukan kesalahan para penganjur; tetapi mereka tahu benar bahawa sesetengah saudara mereka akan terhalang daripada hadir jika pemimpin rohani mereka menyangka bahawa wanita memimpin kebaktian Perjamuan Kudus.

J. N. Darby pastinya bukan seorang feminis, tetapi beliau mempunyai akal sehat yang kuat. Beliau menganggap agak tidak wajar jika seorang wanita sekalipun memulakan sebuah lagu, “tetapi saya tidak keberatan”, tambahnya, “jika dia melakukannya dengan rendah hati”. Tetapi apabila ditanya sama ada wanita Kristian boleh mengambil Perjamuan Kudus bersama-sama tanpa kehadiran lelaki, beliau berkata: “Jika tiga orang wanita berada di sebuah pulau terpencil, saya tidak tahu mengapa mereka tidak boleh memecahkan roti bersama-sama, jika mereka melakukannya secara peribadi.” Dalam hal ini beliau menunjukkan akal sehatnya. Tentu sahaja mereka hampir tidak dapat melakukannya selain secara peribadi jika mereka bersendirian di sebuah pulau terpencil; dan ada pulau-pulau terpencil lain yang tidak dikelilingi air.

V. TRADISI DAN AMALAN BRETHREN

Sebutan tentang J. N. Darby mungkin menimbulkan tanggapan bahawa gerakan Brethren – berbeza dengan (contohnya) kaum Quaker – sejak awal lagi cenderung didominasi lelaki. Saya tidak melupakan wanita pilihan itu, Theodosia, Viscountess Powerscourt, tetapi beliau juga “tahu tempatnya”.

Dua faktor telah mengekalkan sikap sedemikian: pertama, tradisi gereja tinggi yang berterusan dalam gerakan (Brethren) kita, dan kedua, sikap ala ahli Taurat (untuk tidak menyebutnya legalisme) dalam cara kita menerapkan Kitab Suci.

Memang ada pengecualian yang menonjol. Jemaat Brethren di Hohenstaufenstraße, Berlin, diasaskan oleh Toni von Blücher (seorang keturunan wanita rakan seperjuangan Wellington di Waterloo) dan beberapa wanita yang sehaluan dengannya. Apabila seorang lelaki menyertai persekutuan mereka, dia (berbeza dengan mereka) begitu tidak berkarunia sehingga kehadirannya tidak mengubah apa-apa dalam cara mereka bertindak. Dan saya tahu tentang sebuah perhimpunan Brethren di timur laut Scotland – di Rhynie, Aberdeenshire – yang pada suku terakhir abad kesembilan belas tetap berkeras memberikan kebebasan pelayanan kepada wanita sama seperti kepada lelaki. Pada zaman muda saya, saya berkenalan dengan seorang wanita yang sangat tua, Puan Lundin-Brown, yang biasa menghabiskan musim panas di kawasan kami. Kegiatan Kristiannya bermula jauh sebelum Kebangunan Rohani tahun 1859, dan beliau menikmati persekutuan dengan kaum Brethren walaupun beliau bersemangat dalam pemberitaan Injil secara terbuka. Ketika saya mengenalinya, usianya hampir seratus tahun dan beliau tidak lagi dapat meneruskan kegiatan berkhotbahnya, tetapi beliau tidak membiarkan dirinya dihalang daripada mengambil bahagian dengan bersuara dalam perhimpunan doa di perhimpunan Brethren yang paling tradisional di utara Scotland. Seorang wanita tua yang berkemahuan teguh boleh lepas dengan apa sahaja!

Penggunaan kebebasan sedemikian bukanlah sesuatu yang lazim bagi kebanyakan denominasi pada zaman itu. Tetapi sikap-sikap abad kesembilan belas cenderung kekal di tempat yang tidak membezakannya dengan jelas daripada prinsip-prinsip abad pertama.

KESIMPULAN

Apa yang dikatakan pada permulaan tulisan ini tentang keterikatan budaya pada zaman dahulu juga berlaku bagi zaman kita sekarang. Kita juga terikat oleh budaya, cuma kita tidak menyedarinya. Gerakan pembebasan wanita telah mempengaruhi bukan sahaja amalan kita, tetapi juga perbendaharaan kata kita. Tetapi dalam perkara yang begitu penting seperti yang sedang kita pertimbangkan sekarang, amatlah malang jika kita membiarkan pemikiran dan amalan kita dipengaruhi oleh gerakan-gerakan dunia semasa dan bukan oleh pimpinan Roh. Roh itulah yang mengucapkan firman-Nya yang membebaskan kepada lelaki dan wanita hari ini melalui pelayanan Tuhan kita dan hamba-Nya Paulus. ***Pelayanan ini, firman yang membebaskan ini, tertambat bagi kita dalam halaman-halaman Kitab Suci: Menggunakan Kitab Suci dengan betul bermakna mendengar apa yang dikatakan Roh melaluinya kepada gereja-gereja abad kedua puluh, dan begitu juga mendengar apa yang telah dikatakan-Nya kepada gereja-gereja abad pertama.***

Daripada satu kata penutup tentang F. F. Bruce: Walaupun tradisi gerejanya tidak berada di barisan hadapan gerakan pembebasan wanita, beliau percaya kepada penglibatan penuh wanita dan lelaki dalam setiap aspek pelayanan gereja serta dalam semua bidang kehidupan awam dan peribadi. ***“Secara peribadi, saya tidak dapat menyetujui pendirian yang membuat perbezaan prinsip antara lelaki dan wanita dalam pelayanan gereja ... Jika, seperti yang umumnya dipercayai oleh orang Kristian evangelikal, keimamatan Kristian ialah satu keistimewaan yang dikongsi oleh semua orang percaya, tidak mungkin ada alasan mengapa seorang wanita Kristian tidak boleh menjalankan keimamatannya dengan syarat yang sama seperti seorang lelaki Kristian.”***

Terjemahan Jerman oleh Hans-Jörg Ronsdorf, 9 April 2021 hj-ronsdorf@t-online.de

Sumber: © 1982 Partnership (<http://www.partnershipuk.org/>). Dicitak semula dengan izin yang baik hati.

Disediakan untuk Internet pada Disember 2007 oleh Robert I. Bradshaw.
<http://www.biblicalstudies.org.uk/>

Nota

1. Catatan penterjemah (terjemahan Jerman): Kita tidak sepatutnya mengendalikan Alkitab seperti sebuah buku resipi, seperti yang saya dengar baru-baru ini dalam satu khutbah, tetapi menghidupi Firman itu sebagai pedoman dalam kebebasan Roh dan dalam hubungan yang hidup dengan Firman (Logos) Allah yang hidup, Yesus Kristus.